

«Τουριστική μονοκαλλιέργεια» - Η χαμένη αξιοπρέπεια του ελληνικού τουρισμού, στον βωμό της «αρπαχτής» και της «κονόμας»

Η μονοκαλλιέργεια είναι κατάρα για έναν τόπο. Γεννάει τέρατα. Ότι είδους κι αν είναι αυτή. Πόσο μάλλον όταν είναι τουριστική. Καταστρέφει ολοσχερώς τις κοινωνίες και διαφθείρει με ταχύτητα τους πολίτες της. Κάτι σαν το χρηματιστήριο και τον τζόγο, μακριά από την προσπάθεια και τον ανθρώπινο μόχθο. Σε αυτές

τις περιπτώσεις δεν μπορούμε να μιλάμε καν για ελπίδα ή κοινωνικό δίκαιο, ούτε φυσικά για υγιή κοινωνία. Εδώ παραιτείται κανείς από κάθε προσπάθεια εκ των πραγμάτων και την δυσωδία τους.

Από μόνος του ο τουρισμός σε μια χώρα είναι συμφορά. Παντελής καταστροφή της υποδομής και των αξιών της. Της ίδιας της ιστορίας της.

Ο τουρισμός είναι θετικός και ευεργετικός για τους κατοίκους, την χώρα και τους ίδιους τους τουρίστες, μόνο όταν συνεισφέρει. Μόνο όταν συμπληρώνει το εισόδημα, που δεν εξαρτάται αποκλειστικά από αυτόν.

Τα Μάλια και η Χερσόνησος είναι ισότιμη συμφορά με τις φωτιές του Αυγούστου του 2009, που κάψαν την Αττική. Όπως και κάποια άλλα μέρη στην χώρα, ανάλογου φυράματος και παιδείας. Χωριά ολόκληρα καθ' όλα αδίστακτα για το άνομο και υπερβολικό κέρδος. Κάποιοι δε πιο μελετημένοι από εμένα ντόπιοι, μιλάν για χειρότερη κατάσταση και από πυρκαγιά γελώντας με τους συμπατριώτες τους που τους ξέρουν καλά όταν δεν αγριεύουν στο άκουσμά τους, λέγοντας σε μας του κατηχητικού, πως δεν έχουμε δει τίποτα στην τηλεόραση. Για πιο ζοφερή πραγματικότητα που δεν σταματάει ποτέ, αφού διαρκεί όλο πια τον χρόνο, με αμείωτη βαρβαρότητα στις μεταξύ τους ανταγωνιστικότητες, εχθρικές και πολεμικές σχέσεις τον χειμώνα. Εκεί κάτω οι άνθρωποι έχουν κάψει το μέλλον τους. Αυτοί εκεί οι συμπατριώτες μας, είναι κανονικοί εμπρηστές. Αλλά είναι μεγάλης, απέραντης εμβέλειας. Κάινε τις συνειδήσεις των παιδιών τους πριν από

όλα, μαθαίνοντάς τα πως βγαίνει το βρώμικο ψωμί. Καίνε το μέλλον όλων μας και όχι μόνο το δικό τους.

Εκεί δεν υπάρχουν ούτε αριστεροί ούτε δεξιοί, ούτε άλλες ενδιάμεσες ή ακραίες κοινωνικές και πολιτικές αποχρώσεις. Δεν αντιδράει ποτέ κανείς. Γιατί ο γηγενής υπόκοσμος παραμονεύει να τον χαντακώσει. Κοινωνίες σιωπηλού τρόμου. Δεν παίρνει κανείς είδηση. Κοινωνίες αγγελικής εικόνας. Μόνο η νύχτα ξερνάει τα μυστικά και τα τέρατα του τουριστικού παραδείσου. Εκεί υπάρχουν μόνο αδίστακτοι κονοματζήδες, που θέλουν να δουλέψουν 3-4 μήνες και να βγάλουν έσοδα ενός χρόνου. Είναι όλοι συνεργάτες, διαπλεκόμενοι, συνένοχοι, καλοί γνώστες κάθε παρανομίας, την οποία διαχειρίζονται και υπερασπίζονται με τα δόντια. Τα επιχειρήματα και οι τεκμηριώσεις πάνε κι έρχονται. Αλληλοεξαγοράζουν μεταξύ τους την σιωπή. Αστυνομία, κράτος, αγορανομία, δήμαρχοι, εφημερίδες, παράγοντες, δεν μιλάει κανείς. Συμμετέχει δε όλη η οικογένεια μέχρι ετοιμόρροποι παππούδες και γιαγιάδες που βλέπουν ακούνε και ξέρουν τα πάντα, και που χαίρονται για την πρόοδο των παιδιών τους και των εγγονιών τους, γιατί αυτή είναι η πρόοδος για την οποία μας μιλούν για πάνω από 100 χρόνια και καμία άλλη, έτοιμοι όλοι να υπερασπιστούν κάθε λαμογιά των δικών τους.

Τα Μάλια, η Χερσόνησος, ο Λαγανάς το καλοκαίρι, είναι η πραγματική Ελλάδα.

Εκεί το κράτος, που έτσι κι αλλιώς είναι διαλυμένο πλήρως, είναι ανίσχυρο μπροστά στην εγκληματική αλληλεγγύη των κατοίκων. Εκεί δεν υπάρχει λαός ή πολίτες και τέτοιες λέξεις και εκφράσεις, εκεί υπάρχει μια μόνο συντεχνία αδίκου, αρπαγής, αποκλεισμού κάθε διαφωνίας. Εκεί οι κάτοικοι έχουν υποκοσμική λογική μέσα από μια μακρά πορεία 30 χρόνων που εκπαιδεύτηκαν σε αυτήν. Ρωτήστε τους Κρητικούς τα ξέρουν καλλίτερα. Εκεί καίει ο ένας το μαγαζί του άλλου από τον ξέχειλο ανταγωνισμό και τον πακτωλό που εισρέει από τα τουριστικά απόβλητα του αγγλικού καπιταλισμού που εξαγονται στα μέρη εκείνα της Ελλάδας που οι κάτοικοι δεν έχουν πλέον ίχνος αντίστασης, τσίπας ή απομεινάρια όποιας μορφής αξιοπρέπειας. Εκεί έχουν ανταλλαχθεί όλα από την απληστία του κέρδους.

Η τουριστική μονοκαλλιέργεια, απέκοψε με θεαματικά ποσοστά μείωσης τους ανθρώπους από την γη τους, την παράδοσή τους, τις καλλιέργειες τους, την ανεξαρτησία τους και την ελευθερία τους, και κυρίως την πίστη τους και την αγάπη τους σε αυτό που έκαναν, νιώθοντας ότι είναι κάτι πολύ σπουδαίο αυτό που προσφέρουν όπως πράγματι είναι. Ήταν η αρχή ενός θλιβερού τέλους για την επαρχία και όλο τον τόπο που βρεχόταν από θάλασσα.

Τουριστική ανάπτυξη που ακούτε δεν υπάρχει. Αυτό που αληθώς υπάρχει είναι μια υπανάπτυξη του ανθρώπου εξ αιτίας του τουρισμού και μια υποβάθμιση της ζωής και του περιβάλλοντος. Αυτό που ζούμε τα καλοκαίρια είναι μια αποκρουστική ανάπτυξη της ακρίβειας, του πλιάτσικου στα ήδη ισχνά πορτοφόλια των εργαζομένων, της δήθεν γνησιότητας του χωριού και του νησιού, και όλα αυτά που συναντάμε στις διακοπές και μας εξοργίζουν.

Δεν είναι εδώ θέμα επιδερμικής ηθικής αλλά ενός συλλογικού στοιχήματος με τον εαυτό μας αν θα επιτρέψουμε ή όχι εμείς οι υπόλοιποι μια επέκταση αυτής της εξαχρείωσης και στα υπόλοιπα νησιά μας.

Τα χορτάρια ξαναφυτρώνουν έστω αργά κάποτε, σε 100 χρόνια. Οι συνειδήσεις όμως δεν ζούνε τόσο πολύ. Η χαμένη αξιοπρέπεια δεν ξαναγυρίζει ποτέ.

Πηγή: nefestoras1.blogspot.com